కలిసి బతకటం

అనుకోని రాత్రి వాళ్ళిద్దరికీ అది.

చాలారోజుల్నించీ తమని దిగలాగుతున్నట్టు బరువుగా అనిపించిన ఇద్దరి శరీరాలు తేలికపడ్డాయి. స్వచ్ఛంగా, హాయిగా వున్న అలసట లోంచి కోలుకుంటున్నారు.

మంచం కూడా లేదా గదిలో. నేలమీద కిటికీ దగ్గరగా సుధ పరుచుకున్న పరుపది. ఆ పరుపు మీదే వున్నారు ఇద్దరూ.

సుధ వుంటున్న ఆ యింటికి రావటం అదే మొదటిసారి మోహన్‌కి. గది నాలుగువేపులా చూశాడు.

అక్కడికి వచ్చి కొన్ని గంటలు దాటినా అప్పటివరకూ సమయం తెలియలేదు ఇద్దరికీ.

చాలారోజుల తర్వాత లభించిన ఏకాంతం.

అతి తక్కువ సామాను వున్న ఆ చిన్న గది పెద్దగదిలా కనిపిస్తోంది. ఆ గదిని ఆనుకుని ఉన్న మరో చిన్న నలుచదరపు చోటు వంటిల్లు. అక్కడ్నించీ అదీ కనిపిస్తోంది.

నుదుటి మీద మెడ వంపులో పట్టిన చిరుచెమటకి చల్లటిగాలి తగుల్తోంది.

అంతవరకూ మమేకంగా గడిపిన మరోలోకం లోంచి మోహనే ముందు బైటపడ్డాడు. కొద్దిగా కళ్ళు తెరిచి అతనికి దగ్గరగా పడుకున్న సుధ, యింకా ఆ లోకపు పొలిమేరల్లోనే వుంది.

ఇద్దరూ పని చేస్తున్నది ఒక ఆఫీసులోనే.... సుధ ఆదాయం ఎంతో మోహన్‌కి తెలుసు. ఆ ఆదాయంతో సుధ జీవితం చిన్న యింట్లో చిన్నగానే వుంటుందని తెలుసు. కానీ అంతగా..... అత్యవసరాలకి దిగువగా మరీ అంత సర్దుబాటుగా ఉంటుందని అనుకోలేదు. నెలకి పన్నెండు వందల జీతంతో మరే ఆధారమూ లేని నగర జీవితం అలాగే ఉంటుందన్న అనుభవం వుంది మోహన్‌కి.

అయినా, ఆ పరిస్థితి అతనికి చాలా దిగులనిపించింది. ఎన్నోసార్లు, ఎన్నో రకాలుగా బతిమాలి డబ్బు యివ్వబోతే సుధ తీసుకోకపోవటం గుర్తు రావటంతో మరింత బాధగా వుంది.

తన గుండెలకు దగ్గరగా వున్న సుధ జుట్టుమీదికి అప్రయత్నంగా వెళ్ళాయి మోహన్ వేళ్ళు.

అనునయంగా వున్న ఆ స్పర్శతో మోహన్ తనని పిలుస్తున్నట్టుగా తోచి నెమ్మదిగా తలెత్తి అతనివేపు చూసింది.

నిండుగా వుంది సుధ ముఖం. ఓ చిత్రమైన తడితో మెరుస్తున్నాయి ఆమె చూపులు. 'తృప్తిగా వున్న సుధకి తన దిగులు తెలుస్తుందేమో అన్నట్లు స్వల్పంగా వులిక్కిపడ్డాడు మోహన్. కొంచెం తత్తరపాటుతో "టైమెంతయిందో...?" అన్నాడు.

"ఏమో చూడాలి..." అంది సుధ.

ఒంటిమీద బట్టలు కప్పుకుని, పూర్తిగా ఆ గదిలోకి వచ్చేసినట్టు నెమ్మదిగా లేచి వాచీ అందుకుంది.

"పన్నెండవుతోంది...." అంది వాచీ మోహన్‌కి అందిస్తూ.

అనవసరమే అయినా, అందుకున్న వాచీలోకి చూశాడు మోహన్.

ఆ సమయంలో మోహన్ తెచ్చిన టైము ప్రసక్తి అసంకల్పమే అయినా సుధకి అనుమానం కలిగింది. వాచీ వేపే చూస్తున్న మోహన్‌ని ఆ అనుమానంతోటే..... "ఇప్పుడు ఇంటికి వెల్తావా?" అనడిగింది.

వెంటనే మోహన్ సమాధానం చెప్పలేదు. అంతవరకూ మోహన్‌లో ఏ ఆలోచనా లేదు. కానీ సుధ అడిగాక "ఏం చెయ్యమంటావు?" అన్నాడు.

అక్కడ.... మోహన్ ఇంట్లో అతని అక్క లత ఒంటరిగా వుంటుందని సుధకి తెలుసు. వయసులో మోహన్ కన్నా ఒక్క సంవత్సరమే పెద్దది.

తనవేపే చూస్తున్న మోహన్‌ని చూస్తూ, "ఇంట్లో అక్కయ్య ఒంటరిగా వుంటుందనేగా వెళ్ళటం......" అంది సుధ.

"అందుకనే కాదు..... తెల్లారే వరకూ వుండి, మీ యింటివాళ్ళ కళ్ళల్లోపడితే...... నీకేమైనా ఇబ్బంది...."

మోహన్ మాట పూర్తి కాకముందే సుధ ఆలోచన అటువేపు మళ్ళింది.

సిటీలో తనిప్పటికి మూడు ఇళ్ళు మారింది. ఆ మూడు ఇళ్ళలోనూ మూడు రకాల హింస

అనుభవించింది. ఈ ఇంట్లోకి వచ్చిందగ్గర నుంచీ మనసు తేటగా వుంది. ఇంటాయన రంగనాధరావు గారు ఎవరితోటి మాట్లాడే రకం కాదు. ఏం మాట్లాడినా ఎక్కువగా ఆయన భార్య సీతమ్మగారితోటే.

సీతమ్మగారు కలివిడిగానే మాట్లాడుతుంది. ఆ మాటలు సూటిగా వుంటాయి.

వాళ్ళతో ఆ యింటి నీడన జీవితం మరీ వాళ్ళ కన్నకూతురి గా కాకపోయినా, మమతున్న అయినవాళ్ళ దగ్గర ఉన్నట్టుంది.

తెల్లారాక ఆ భార్య భర్తా తనతో మోహన్‌ని చూస్తే..... వాళ్ళ ప్రవర్తన ఎలా వుంటుందో?

గొడవ చేసి రభస చెయ్యకపోవచ్చు. కానీ ఇల్లు ఖాళీ చెయ్యమనొచ్చు. అంటే మళ్ళీ ఏ రకం హింసలోకి వెళ్ళాలో?

పోనీ మోహన్‌ని వెళ్ళనిస్తే....

మోహన్‌ని పంపించాలని లేదు. రోజూ అతనితో ఆఫీసులో, రెస్టారెంట్‌లో, బజార్లలో చాలాసేపు కలిసి గడుపుతుంది. కానీ ఇలా దగ్గరగా, ఒకిరికి ఒకరుగా ఇంటి నీడన గడిపే సమయం.... యీ నిండు.... తను ఒంటరిది అన్న ఆలోచనని ఎంతో దూరంగా వుంచే శారీరకానుభవం.... ఏ బరువూ లేనట్టు తేలిగ్గా అనిపించే హాయి.... ఈ సమయం నిజమైన జీవితంలా వుంది.

అయినా పంపటం ఎందుకు? ఈపాటికే మోహన్ అలికిడి ఇంటివాళ్ళకి తెలియకుండా వుంటుందా? తెలిసే వుంటుంది.

తెలిసినా, తెలియకపోయినా.... ఇప్పుడు మోహన్ వెళ్ళిపోతే.... తెల్లారే వరకూ తన పరిస్థితి.... అనుభవించిన హాయి కన్నా, ఒంటరి బతుకన్న బాధ ఎక్కువైతే.... ఇంక ఎక్కువగా ఆలోచనని సాగనివ్వదలచుకోలేదు.

"ఇప్పుడు వెళ్ళద్దు మోహన్.... ఉండిపో...." అంది సుధ స్థిరంగా.

సుధ గొంతులో సందిగ్ధం లేదు. కానీ మోహన్‌కే సందేహంగా వుంది. సందేహం ఉండటమా, వెళ్ళటమా అని కాదు. అసలు మొత్తం విషయం మీద. సుధకి తను చేస్తున్నదేమిటి? ఆమెతో కలిసి గడిపే సమయంలో ఆనందం యిస్తున్నాడు. కానీ సుధ జీవితపు లోటు విషయంలో ఏం చెయ్యలేక పోతున్నాడు. ఆమె జీవితపు స్థాయిని మెరుగు పరచలేకపోతున్నాడు.

అనుకూలంగా లేని పరిస్థితుల ఇబ్బంది తనకీ, సుధకీ కూడా తెలుసు. కానీ ఎంతకాలం ఇలా?

తమిద్దరికీ ఒకరికొకరు కావాలి. ఎప్పుడో ఒక రాత్రో, మరో గంటో సంతోషాన్ని కొలుచుకోటం కాకుండా యధేచ్ఛగా కలిసి బతికే జీవితం కావాలి. ఎలా?

అంతకీ లతకి రకరకాలుగా చెప్పి, ఎన్నో రకాలుగా సూచనలు చేసి చాలాసార్లు ప్రయత్నించాడు. వయసులో పెద్దగా తేడా లేకపోయినా తనకి అక్క అవటం వల్ల మరీ అంత చొరవగా చెప్పలేకపోతున్నాడు.

లత కాంప్లెక్స్ తనకి తెలుసు. ఆమె జీవితాన్ని ఆమే నిర్ణయించుకోవాలి. ముప్ఫై ఆరేళ్ళ వయసులో సంబంధాలు చూసినా పెళ్ళి కుదరటంలేదు. తమ్ముడే తనకి భర్తని చూసిపెట్టాలని అనుకుంటూ ఇంట్లోనే మగ్గిపోకుండా, ఇల్లు దాటే ఆలోచనకి ఆమె ఆస్కారం ఇవ్వాలి. తనకి తను స్వతంత్రంగా నిలదొక్కుకుని, ఆమె యిష్టాల్ని ఆమె నిలబెట్టుకోవాలి. కానీ లతలో ఆ ఆలోచన రావటంలేదు. అంతేకాదు. తమ జీవితాల్లో ఏ మార్పు ఆమెకి యిష్టంలేదు. పెళ్ళి అన్న ఆలోచనకే తప్ప ఉద్యోగం, ఆ తర్వాత స్వతంత్ర

జీవితం అన్న వాటికి ఆమె సుముఖం కాదు.

కేవలం లత కోసమే సుధని తనింటికి తీసుకెళ్ళలేకపోతున్నాడు. సుధా రాలేకపోతోంది.

సుధని తమ ఇంటికి తీసికెళ్ళిన మొదటినాడే ఆ కొద్దిసేపే ముగ్గురికీ చాలా అసౌకర్యంగా అనిపించింది. ఆ తర్వాత మరోసారి ప్రయత్నం చేసాక సుధే ఆ ఇంటికి రానంది. మొరటుగానో మూర్ఖంగానో సుఖించగల తత్వం యిద్దరికీ లేదు. అందుకే ఇద్దరికీ కలిసి మాట్లాడుకోటానికేనా బజార్లు, రెస్టారెంట్లు శరణ్యం అయ్యాయి.

కొద్దిచాటు దొరికితే చాలు ఒకరినొకరు స్పృశించాలని ఆతృత, శరీరాల తాలూకు బరువుని దాటాలన్న తపన.

చాలారోజుల నిగ్రహం తర్వాత ఓ రాత్రి హోటల్ రూముకి వెళ్ళారు. పైకి ఒకరికొకరు చెప్పుకోకపోయినా ఆ రాత్రి రకరకాల భయం మనసులో మెదిలి చాలాసార్లు యిద్దరి శరీరాల్ని హాయిగా కదలనివ్వకుండా చేసింది.

ఇవాళకూడా యిలా గడపగలుగుతామని ఇద్దరూ అనుకోలేదు. సినిమా చూసి రెస్టారెంట్‌లో భోజనం చేశాక మరో పావుగంట గడిచినా ఒకళ్ళనొకళ్ళు వదలాలనిపించలేదు. మసక వెలుతురులో పరస్పర కరస్పర్శే ఎంతో ఉద్విగ్నంగా వుంది. కొత్త శరీరాలేం కాదు.... కొత్త అనుభవమేం కాదు. అయినా ఒకటిగా గడపాలన్న కోరిక తీవ్రంగా ఇద్దర్నీ ఇబ్బంది పెడుతోంది.

'పోనీ మా యింటికే వెడదామా?' అని అందుకే అడిగాడు.

ఆలోచించే అందో..... అనాలోచితంగానే అందో "వొద్దు రా మా యింటికి వెడదాం...." అంది సుధ. అలా అనటమే కాదు. వెంటనే తన చేతిని అందుకుని లేచి నిలబడింది.

ఉద్వేగం నిండిన మత్తుతో యిద్దరూ ఇల్లు చేరారు. అనుకోనిదైనా.... యీ రాత్రి.... యిలా గడుస్తోంది. కానీ తెల్లారాక ఇంటివాళ్ళ వల్ల సుధకి ఇబ్బంది కలుగుతుందా?

ఏ కదలికా లేని మోహన్‌కి దగ్గరగా సుధే జరిగింది. జరిగి.... "మరీ ఆలోచించి బుర్ర పాడు చేసుకోకు. యీ రాత్రికి హాయిగా వుందాం. తర్వాత సంగతి తర్వాత...." అంది.

★ ★ ★

తెల్లారాక తాపీగా హాయిగా నిద్దర లేచారు యిద్దరూ. కాఫీ తాగాక మోహన్ వెడుతుంటే సాగ నంపటానికి గేటు దాకా వెళ్లింది సుధ.

రోజూ ఆపాటికి అటూ యిటూ తిరుగుతూ ఇంటావిడ సీతమ్మగారు సుధా ఓ అరగంట కబుర్లేనా చెప్పుకుంటారు.

ఏం జరిగితే అది జరగనీ అన్న తెగింపు మనసులో వున్నా కొంచెం బెరుగ్గా కూడా వుంది సుధకి. మోహన్ కూడా వున్నప్పుడు వున్నట్టుగా లేదు మనసు. కలవరం మనసుని మరింతగా ఆవరించక ముందే సీతమ్మగారి ముందు పడటం మంచిదనిపించింది సుధకి.

నెమ్మదిగా వాళ్ళ వంటింటి గుమ్మం దగ్గరికి వెళ్లింది.

"రా సుధా.... లోపలికి రా...." అంది సీతమ్మగారు తల తిప్పకుండానే.

లోపలికి నడిచింది సుధ.

చేస్తున్న పని ఆపి.... సుధ వేపు చూస్తూ.... "అతను వెళ్ళిపోయాడా?" అనడిగింది ఆవిడ.

అవునన్నట్టుగా తలూపింది సుధ.

"నాకూ, మీ బాబయ్యగారికి అతన్ని పరిచయం చేస్తే బావుండేదిగా....?" అంది ఆవిడ.

సుధ పరీక్షగా ఆవిడ ముఖంలోకి చూసింది. ఆవిడ ముఖంలోగానీ, చూపులోగానీ, ఏ వ్యంగ్యం కనిపించలేదు. ఎప్పటిలాగే వుంది ఆవిడ.

సుధకి ఆశ్చర్యంగా వుంది. మనసు లోలోపల సంతోషం ఉబుకుతోంది.

పరిస్థితి ఎలా వుంటుందో ఊహించలేకపోయినా, ఇలా వుంటుందని మాత్రం అనుకోలేదు.

"అది కాదు... మోహన్ మా ఆఫీసులో.... నేనూ, మోహన్...." అంటూ ఉద్విగ్నంగా ఏదో చెప్పబోయి తత్తరపడింది సుధ.

"చెపుదువుగాని. నెమ్మదిగా చెపుదువుగాని. కంగారేం లేదు..." అంది సీతమ్మగారు చిరునవ్వుతో.

సుధ మాటలన్నీ ఆగిపోయాయి... 'జీవితానికి ఇలాంటి అవకాశం కూడా వుంటుందా? ఏ వ్యక్తైనా.... కొంచం భిన్నమైన ప్రవర్తనతో మరో మనిషి కలవరాన్ని అంత తేలిగ్గా తుడిచెయ్యగలుగుతారా.... మనుషులు హాయిగా బతకటం యింత తేలికా....'

సుధకి తనకేం జరుగుతోందో తనకే తెలియనట్టుగా వుంది. తను మొత్తంగా కరిగిపోతున్నట్టుగా వుంది.

సీతమ్మగారి నవ్వూ, గొంతు తన ఒంటరి జీవితాన్ని సఖ్యంతో నింపేసినట్టుగా వుంది.

మోహన్‌కి కూడా చెప్పని కొన్ని తన విషయాలు అంతకుముందే.... ఆవిడకి చెప్పుకుంది సుధ. ఇప్పుడు మరీ దగ్గరగా మరిన్ని విషయాలు చెప్పుకుంది.

సుధ చెప్పుకున్నవన్నీ శ్రద్ధగా వింది సీతమ్మగారు. విన్నాక "సుధా.... ఒంటరిగా బ్రతికే ఆడపిల్లని విచ్చలవిడిగా ఉండమనటం నా వుద్దేశం కాదు. నీకు తెలుసుగా మాకు ముగ్గురు ఆడపిల్లలు.... వాళ్ళ జీవితాల్లోనూ రకరకాల ఒడిదుడుకులు వచ్చాయి. కొన్నింటినీ నేనూ ఆయనా సరిగ్గానే సర్దుబాటు చేశాం.... మరికొన్ని వాళ్ళే సర్దుబాటు చేసుకున్నారు.

నైతికం, అనైతికం సరసన అవసరం అన్నది కూడా యీనాటి స్త్రీ జీవితం. నీకు మోహన్ మీద నమ్మకం వుందని అర్థమవుతూనే వుంది. కాలమే కొన్నింటిని చక్కపరుస్తుంది. కానీ అప్పటిదాకా జీవితం మరింత జటిలం కాకుండా నువ్వు తీసుకోగలిగిన జాగ్రత్తలన్నీ తీసుకో.... మా యింట్లో నువ్వు సుఖంగా, ధైర్యంగా, హాయిగానే ఉండాలి. ఇబ్బందిగా కాదు..." అంది ఆవిడ.

సుధ భుజం మీద ఆవిడ చేతి స్పర్శ. ముఖంలో చిరునవ్వు.

అరవై ఆరేళ్ళ సీతమ్మగారి స్త్రీ సౌందర్యంలో సుధ ఒదిగిపోయింది.

• *అన్వేషణ వారపత్రిక, 28-11-1995*

• *'సరికొత్త కథ' కథా సంకలనం - 95*

• *పునర్ముద్రణ*